

Despre Comisia de la Venetia

Comisia Europeană pentru Democrație prin Drept, fiind mai cunoscută sub numele de Comisia de la Veneția, este un organ consultativ și independent al Consiliului European, ce are rolul de a ajuta statele care îi solicită expertiză și își îmbunătățesc legislația în domeniul drepturilor omului, buneii guvernării, jusției, procesului electoral, a domniei legii și, în special, al ordinii constituționale[1]. Așadar, această instituție de drept nu cooperează doar cu statele membre ale Consiliului European, ci și cu state terțe, sau organizații internaționale.

Aceasta a fost fondată la data de 10 mai 1990 de către 18 dintre statele participante în cadrul Consiliului European. În prezent, în comisie se află 61 de participanți, dintre care 15 sunt din afara Consiliului European. Mai mult chiar, în cadrul acesteia sunt și 4 state cu rol de observator, Argentina, Japonia, Statul Papal și Uruguay, dar există și o relație de cooperare cu Africa de Sud și Palestina. Așadar, reformele constituționale rămân punctul principal de interes pentru activitatea comisiei, iar oferirea de asistență statelor privind astfel de modificări ale legii fundamentale este una dintre funcțiile sale cele mai importante.

Potrivit statutului său[2], Comisia de la Veneția nu poate da dispoziții obligatorii statelor membre, ci poate face doar recomandări, atunci când îi sunt solicitate opinii privitoare la diferite probleme de drept. Prin urmare, s-ar putea interpreta că acest organism nu poate soluționa efectiv, prin propriile forțe, chestiunile juridice ce apar în viața constituțională a unui actor statal. Însă, prin însăși scopul existenței sale, comisia are rolul de a oferi soluții diferitelor complicații care se ivesc în funcționarea fiecărui stat.

Conform aceluiași act normativ anterior amintit, Comisia de la Veneția are o serie de prerogative care, consider eu, se însumează trăsăturilor pe care trebuie să le exprime un organism interstatal, cooperarea, neintervenția, dar, cel mai important, caracterul de recomandare al actelor emise ca urmare a dezbaterilor. Astfel, fără să aducă atingere competenței organelor Consiliului European, comisia poate să întreprindă cercetări din proprie inițiativă, iar atunci când consideră oportun poate pregăti studii, puncte de vedere, proiecte de îndrumări, legi etc., care ulterior pot fi discutate și adoptate de organismele Consiliului European. În activitatea sa, comisia cooperează cu diferitele instanțe din țările solicitante, mai ales cele care se pronunță asupra constituționalității legilor. Prin urmare, având în vedere modul de funcționare al acestui organism, nu se găsesc situații în care, printr-o decizie unilaterală a membrilor săi, să se poată modifica starea de drept într-un stat. În schimb, sunt numeroase circumstanțele în care comisia oferă recomandări statelor solicitante, pe care, mai ales statele europene, ce doresc aderarea la Uniunea Europeană, le respectă [3].

---

[1]Comisia are trei sfere de competență: instituțiile democratice și drepturile fundamentale; constituția și justiția; alegerile, referendumurile și partidele politice.

[2]Adoptat prin Rezoluția RES (2002) 3 prin care s-a revizuit statutul Comisiei Europene pentru democrație prin drept, la Strasburg, în data de 27 februarie 2002.

[3] Informa?iile privind formarea, organizarea ?i rolul Comisiei de la Vene?ia au fost preluate de pe pagina web oficial? a acesteia, respectiv https://www.venice.coe.int/WebForms/pages/?p=01_Presentation&lang=EN, accesat la 14.01.2024, ora 12:30.

Revision #4

Created 10 January 2024 16:56:06 by Christian Nasulea

Updated 19 January 2024 10:15:18 by Vladut Nastase